

ת"פ 38707/09/17 - מדינת ישראל נגד ר ס

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 38707-09-17 מדינת ישראל נ' ס(עציר)

בפני כבוד השופטת תמר שרון נתנאל

המאשימה

מדינת ישראל

נגד

הנאשם

ר ס (עציר) ת.ז.

נוכחים:

ב"כ המאשימה:

ב"כ הנאשם: עו"ד יוסי גימפל

הנאשם באמצעות הליווי

גזר דין

1. הנאשם בתיק זה הורשע בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, לפי סעיפים 333 ו- 335(א)(1) ו-335 (1א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"). וכן, בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממשית בנסיבות מחמירות, לפי סעיפים 380 ו- 382 (ג) לחוק העונשין.

2. העבירות יוחסו לנאשם בקשר לשני אירועים. האירוע הראשון התרחש בחודש דצמבר 2016 (במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה) (להלן: "האירוע הראשון"). האירוע השני, התרחש ביום 09.09.2017 (להלן: "האירוע השני"). האירועים התפתחו סביב ויכוחים בין בני הזוג, שבמהלכם, הרים הנאשם ידיו על המתלוננת לה הוא נשוי ותקף אותה. באירוע השני נגרמו למתלוננת שברים בפנים - שבר בקומפלקס זיגומה; שברים בקירות הקדמי והליטרלי של הסינוס המקסילרי משמאל כולל רצפת הארובה וכן חבלות - המטומה פרי-אורביטאלית בעין שמאל; נפיחות בפנים ובצוואר; אמפיזמה תת עורית בפנים, בצוואר העליון ובארובות העיניים; מספר חבלות קהות לרבות בשפה התחתונה וחבלות בידים.

הנאשם זוכה, מחמת הספק, מגרימת שבר בידה של המתלוננת, באירוע השני.

3. פירוט האירועים הובא על ידי בהכרעת הדין ולא אחזור על כך. אסתפק בכך שאציין, כי בתקופה הרלוונטית לכתב האישום, בני זוג התגוררו יחדיו בדירה בשדרות הציונות 40 בחיפה. באירוע הראשון, תוך כדי ויכוח, הכה הנאשם את המתלוננת בגבה, בעורפה, בצלעותיה ובידיה, והותיר בה חבלות וסימנים כחולים בגבה. היא אושפזה בבית חולים, ועברה סבל רב.

באירוע השני, תוך כדי ויכוח, דחף הנאשם את המתלוננת על המיטה בחדר השינה, אחז בה והכה אותה באגרופים בראשה, בבטנה ובגבה, תוך שהוא מקלל אותה. בניסיון להשתחרר, המתלוננת נשכה את הנאשם בידו. לאחר שהמתלוננת אמרה לנאשם שיש לה תיעוד של החבלות שגרם לה על המחשב הנייד שלה, הנאשם נטל את המחשב הנייד, והחל להכות את ראשה בעזרת המחשב מספר פעמים, עד שהמחשב נשבר.

באותה עת, ולצורך התגוננות, תפסה המתלוננת באשכיו של הנאשם, והגנה על פניה. הנאשם המשיך להכות ולתקוף אותה, ולא הפסיק גם כאשר ישבה המתלוננת חבולה ומדממת על הרצפה בפינת חדר השינה, בחוסר אונים. הנאשם המשיך להכות אותה, באגרופים חזקים לפניה ולידיה, ולבעוט בבטנה ובצלעותיה.

תסקיר נפגעת העבירה

4. הוגש תסקיר נפגעת העבירה, שהוכן ביום 9/7/18, בו מובא תקציר חייה של המתלוננת, נישואיה לנאשם והקשר ביניהם, כמו גם עיסוקה של המתלוננת וקשייה לעבוד עקב מצבה לאחר האירוע ועקב מעצרו של הנאשם שהביא לכך שלא ניתן להאריך את אשרת השהייה שלה בישראל.

כן תואר הקשר בין בני הזוג והאופן בו מחלתו של הנאשם השפיעה על בני הזוג ותחושותיה של המתלוננת, עקב האלימות שנקט הנאשם כלפיה ומנגד - עקב מעצרו והישארותה בארץ, לבדה, ללא קשרי משפחה. מפאת צנעת הפרט לא אפרט מעבר לכך, אך אציין, כי, בין היתר, המתלוננת הביעה תחושת פגיעה משמעותית, חרדה, בדידות וחוסר אונים. מהתסקיר עולה כי היא מקבלת טיפול במצבה הנפשי.

ראיות לעונש

ראיות מטעם המאשימה

5. הוגש גיליון הרשעות קודמות של הנאשם (סומן ע/1), ממנו עולה, כי לנאשם 6 הרשעות קודמות. בעברו עבירת תקיפה הגורמת חבלה ממש - בן זוג; הפרעת שוטר במילוי תפקידו; העלבת עובד ציבור; התנהגות פרועה במקום ציבורי; תקיפה הגורמת חבלה ממש; החזקה/ שימוש בסמים לצריכה עצמית; חבלה כשעברין מזויין; חבלה חמורה; איומים; נשיאת סכין למטרה לא כשרה; החזקת נכס חשוד כגנוב; גניבה.

הוגש גזר דין קודם בעניינו של הנאשם (סומן ע/2) בתיק 51342-03-14 מדינת ישראל נ' ס(מיום 15.03.2015), ממנו עולה, כי מעל ראשו של הנאשם תלוי מאסר מותנה של 6 חודשים בגין עבירת תקיפה בנסיבות מחמירות (בת זוג - חבלה).

ראיות מטעם הנאשם

6. חוות דעת רפואית בעניינו של הנאשם, מאת ד"ר שנטל יוסף, מומחה בתחום האורולוגיה (סומנה ע/1).

אוסף של המלצות, מכתבים שנכתבו לטובת הנאשם מגורמים שונים, תלושי משכורת, ותעודת סיום קורס (סומן ע/2).

תיעוד רפואי בעניין מחלתו של הנאשם (סומן ע/3).

כתב תביעה בעניין התרת הנישואין בין בני הזוג, בתיק 33495-03-18 שמתנהל בבית המשפט לענייני משפחה בחיפה. (סומן ע/4).

אסופת פסיקה (סומנה ע/5).

7. הנאשם העיד מספר עדים לעניין העונש;

ד"ר שנטל יוסף, מומחה בתחום האורולוגיה, אשר ערך את חווה"ד ענ"1 העיד, כי לנאשם מחלת סרטן פעילה, גידולו אינו מוגבל רק לתחום הערמונית, והוא נמצא ברקמות שלא נכרתו. כמו כן, לנאשם אי שליטה במתן שתן ותוך חודש-חודשיים, עליו להתחיל לעבור הקרנות במשך ששה שבועות ולהמשיך להיות במעקב. לטענתו, ידוע כי טיפולים מסוג זה, הם טיפולים שקשה מאוד לעבור אותם, גם לאנשים שנמצאים בבית, ולכן על אחת כמה וכמה כאשר הם נמצאים במאסר. לאור כך, הוא ממליץ להקל בעונשו של הנאשם, על מנת שיוכל לשהות בתקופת הטיפולים בביתו, להתחזק ולהחלים.

מר וק, מר וימר - חבריו של הנאשם לעבודה, דיברו רבות בשבחו של הנאשם, ציינו את תפקודו הטוב בעבודה ותרומתו לעבודה. סיפרו על התנהגותו החברית, על אחריותו, על הרוח הטובה שהוא משרה בעבודה וצינו עד כמה הוא חסר להם.

גב' מ, בת דודתו של הנאשם, סיפרה שהם גדלו יחדיו באותה עיר באוקראינה. היא מכירה את הנאשם מגיל קטן ומרגישה קרובה אליו. לדבריה, המשפחה עברה תהליך מאוד קשה בעקבות האירוע. מצבה הבריאותי של אם הנאשם אינו טוב. היא עברה צנתורים, ולקחה קשה את מעצרו של הנאשם. היא ביקשה להקל על הנאשם כמה שניתן, על מנת שיוכל להחלים ולהמשיך בחייו.

מר ס, חבר של המשפחה, העיד שהוא מכיר את הנאשם מזה 20 שנה והיה חבר טוב של אחיו הקטן. הם היו יוצאים יחדיו לטיולים בטבע, תופסים דגים ועושים ספורט. לדבריו, לנאשם לב גדול, תמיד הוא היה בן טוב לאמו, אינו שותה אלכוהול, הוא מאוד מבקש להקל בעונשו עד כמה שניתן.

מר וס, אחיו של הנאשם, סיפר, כי תקופת מעצרו של הנאשם היא תקופה קשה לכל המשפחה. אמו של הנאשם במצב בריאותי קשה והיא זקוקה לעזרה רבה. הנאשם תמיד היה עוזר לה ומטפל בה, וכעת הוא מאוד חסר. הוא עצמו גר באילת, ולכן, פחות יוצא לו לתת להורים את העזרה לה הם זקוקים. לדבריו, לאחיו מגיע לקבל טיפול רפואי טוב, על מנת שיוכל להחלים ולחיות והוא סבור, כי במסגרת הכלא הוא לא יקבל את הטיפול הטוב בשבילו. הוא ביקש להקל בעונשו ולעזור לו.

טיעוני המאשימה לעונש

8. ב"כ המאשימה הגיש טיעונים כתובים לעונש (סומנו ע/3), ובישיבת יום 19/07/2018 הוסיף טיעונים בעל פה.

תחילה ציין ב"כ המאשימה, כי הנאשם הורשע לאחר שמיעת ראיות, בעבירות נשוא הדיון, וזאת לאחר שהכה ותקף את אשתו, בשני אירועים אלימים, ללא כל התגרות מצדה וללא כל רחמים. הוא הדגיש את חומרת העבירות בהן הורשע הנאשם, את התופעה ההולכת וגוברת של שימוש באלימות בתוך המשפחה, את הסכנה הנשקפת בסיטואציה שכזו מהתוקף, ואת החשיבות של שיקולי הרתעה אישית וציבורית.

ב"כ המאשימה הפנה לתסקיר נפגעת העבירה, ממנו עולה כי, מאז האירועים נשוא הדיון (מעבר לנזקים הפיזיים הרבים,

עמם נאלצה המתלוננת להתמודד), חיה המתלוננת בתחושת פחד וחרדה, ומתמודדת עם קשיים נפשיים וכלכליים. במקביל, קיימת בה תחושת אשמה על כך שהעזה להתלונן נגד הנאשם, והיא חשה רחמים כלפיו.

9. נטען, כי הערכים החברתיים המוגנים שנפגעו באירועים האלימים הם בעיקר: פגיעה בשלמות הגוף ובביטחון האישי וכי מתחם הענישה הראוי, נע בין 36 ל-48 חודשי מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית הכוללת מאסר מותנה משמעותי ופיצוי למתלוננת.

10. ב"כ המאשימה טען, כי בשים לב לנסיבות ביצוע העבירות, צריך היה לקבוע את עונשו של הנאשם ברף העליון של המתחם, שכן, לדידו, הנאשם התנהל בצורה אלימה ללא כל סיבה הראויה להתחשבות כלשהי, הבין היטב את מעשיו, וכבר הורשע בעבר באלימות נגד בת זוג, אך לא למד כל לקח ואף לא עשה כל מאמץ לתקן את תוצאות העבירות.

עם זאת, בשל מחלתו של הנאשם ובשל מצבו הרפואי, כפי שעולה מהתיעוד הרפואי שהוגש, מסכימה המאשימה, כי עונשו של הנאשם יקבע ברף התחתון של המתחם. ב"כ המאשימה הדגיש, כי אין לחרוג לקולה ממתחם העונש בשל מצבו הרפואי של הנאשם שכן, בניגוד לפרשת לופוליאנסקי, שם הייתה מונחת בפני בית המשפט חוות דעת רפואית בדבר קיצור ממשי בתוחלת חייו של הנאשם, בעניינינו, אין בפני בית המשפט חוות דעת שכזו. משכך ולאור הנסיבות החמורות של העבירות, ועברו הפלילי שכלל צו מבחן והליך טיפולי, ללא שהדבר מנע ממנו לעבור שוב את אותה עבירה, יש לגזור את עונשו בתוך המתחם שהוצע על ידו.

ב"כ המאשימה הוסיף, כי בשל מצבו הרפואי של הנאשם, הוא מוכן גם שכב' בית המשפט יפעיל את המאסר המותנה שמרחף מעל ראשו של הנאשם, באופן חופף ולא באופן מצטבר.

טיעוני הנאשם לעונש

11. הסנגור טען טיעוניו לעונש בע"פ, בישיבת יום 19/07/2018.

הסנגור ציין, תחילה, כי הנאשם, בן 48, שעבד טרם מעצרו, 10 שנים ברציפות, בתפקיד בכיר של מנהל סחורה בתחנת קמח בחיפה. לדבריו, אמנם לנאשם עבר פלילי, אך רוב העבירות הן ישנות, והעבירה האחרונה הרלוונטית היא משנת 2015, בגינה הוא גם עמד בצו מבחן 18 חודשים.

הוא הפנה לעדויות עדי האופי, חבריו של הנאשם לעבודה, אשר העידו על אופיו של הנאשם, על כך שמדובר באדם אחראי, שניתן לסמוך עליו.

12. הסנגור ביקש להתחשב בנאשם, ובמצב המשפחתי המיוחד אליו נקלע. אמו במצב בריאותי מאוד לא טוב, היא חולת לב וזקוקה לעזרתו. יש לו רק אח אחד שגר באילת, ולא פנוי לטפל בה, וכל שנותר לה הוא הנאשם.

הנאשם עצמו במצב בריאותי לא טוב, הוא חולה בסרטן, עבר ניתוח וממשיך ועובר מסכת ייסורים. בין היתר הוא סובל מדליפת שתן ומזיהומים בדרכי השתן. הוא משתמש בטיפולים באופן יומיומי וסיכנון לזיהומים חוזרים גבוה ביותר בשל שהותו במעצר. נטען, כי הנאשם היה מאושפז במשך חודש נוסף, בשל התנאים הבלתי סטריליים בהם הוא נמצא במעצר.

הוא עומד בפני סדרת טיפולים נוספת, עליו לעבור הקרנות ופיזיותרפיה ולהיות במעקב, דבר שהוא קשה במיוחד בעת שהות בכלא, וגורם לפגיעה נפשית ומנטלית.

13. בהתייחס לעבירות עצמן, טען הסנגור, מבלי להקל ראש בחומרתן, כי בהתייחס לאירוע הראשון שצוין בכתב האישום, כלל לא הוגשה כל תלונה ולגבי האירוע השני, אין כל תיעוד רפואי על כך שלמתלוננת נגרם נזק לצמיתות או נזק בלתי הפיך כלשהו.

עוד צוין, כי גם לאחר האירוע השני, המתלוננת לא פנתה מיד לטיפול רפואי, והספיקה לנקות את הבית ולנסוע באוטובוס. היא פנתה לרופא רק 10 שעות לאחר האירוע, כך שלא היה מדובר בצורך רפואי דחוף או בסכנה מידית. הטיפול הרפואי שהמתלוננת קיבלה בגין האירוע, היה טיפול קצר, והיא שוחררה למחרת לביתה.

14. עוד הודגש, כי אין מדובר במעשים שנעשו תוך תכנון מוקדם וכי הנאשם לא השתמש בכלים כמו סכין, לום או פטיש שהוכרו בפסיקה ככלים מסוכנים, וכי הוא לא הואשם בעבירות נוספות כגון איומים.

עוד הוסיף הסנגור בהתייחס לאירוע השני, כי האירוע נמשך מספר שניות בלבד, כי לאחריו הנאשם עזב את הבית ונעצר במקום עבודתו, הוא העדיף לנתק קשר עם המתלוננת. בני הזוג עומדים להתיר את נישואיהם, ולא נשקפת למתלוננת (שהיא תושבת חוץ) סכנה קונקרטית מהנאשם.

15. לטענתו - מתחם העונש ההולם, נע בין 6 חודשי מאסר, לבין 24 חודשי מאסר, ובנסיבות המקרה ניתן, גם מבחינת עקרון ההלימה, להקל במתחם ובעונש, כפי שלמעשה, טען גם ב"כ המאשימה, אשר הסכים, כי בשל מצבו הבריאותי החמור של הנאשם, יש להתחשב בו ולגזור את עונשו ברף המינימלי הנמוך ואף להפעיל את העונש המותנה בחופף לעונש שיוטל עליו בתיק זה, ולא במצטבר.

16. לאור כלל האמור לעיל, ביקש הסנגור שלא למצות את הדין עם הנאשם ולהסתפק בזמן הרב בו הנאשם כבר יושב במעצר, כך שלא יוטל עליו מאסר בפועל, וינתן לו להחלים בביתו, תחת טיפול רפואי הולם.

דברי הנאשם

17. הנאשם אמר שהוא מצטער על מה שקרה. לדבריו, הוא עבר חודשים מאוד קשים, עבר ניתוח וסבל, ועדיין

מאוד סובל. כיום אין לו כל קשר עם המתלוננת, הם עומדים להתגרש והוא אינו מעוניין לחדש אתה את הקשר. מה שחשוב לו כעת זו הבריאות של אמו, שהיא מאד חולה, דבר המקשה עליה כשהוא שוהה במעצר. הוא ביקש לא להטיל עליו עונש גדול, ולתת לו הזדמנות לחזור לחיים נורמליים ולטפל בבריאותו.

דין וגזירת הדין

קביעת מתחם העונש ההולם

18. בתיקון 113 לחוק העונשין נכתב במפורש כי: "העיקרון המנחה בענישה הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו" (שגיאה! ההפניה להיפר-קישור אינה חוקית. לחוק העונשין). מתיקון זה יש ללמוד, כי על בית המשפט לוודא בטרם יגזר דינו של נאשם, כי הוא מקיים יחס הולם בין חומרת העבירה ומידת אשמתו של הנאשם, לבין מידת העונש שיוטל עליו.

לצורך כך, במכלול השיקולים, על בית המשפט להתייחס ולתת משקל לערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירה, למידת הפגיעה בהם, לנזק שנגרם ושהיה עלול להיגרם, לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, ולמדיניות הענישה המקובלת.

19. בכתב האישום הואשם הנאשם בשתי עבירות, והוא מתאר שני אירועים נפרדים, אך שני הצדדים התייחסו לשני האירועים כאירוע אחד. התייחסות כזו ראויה היא, במקרה זה, נוכח העובדה שמדובר באירועים שיש ביניהם קשר; שניהם אירעו בתוך המשפחה, בפער זמנים לא גדול, כלפי אותו קורבן. לפיכך, יקבע לשני האירועים מתחם ענישה אחד.

20. הערכים החברתיים המוגנים שנפגעו מהמעשים הקשים הם בעיקר: ערך הבריאות ולשמות גופו של אדם, ערך חיי המשפחה ואבדן תחושת הביטחון הבסיסית לה זכאי אדם בכלל ובין כתלי ביתו ומצד הקרובים אליו ביותר, בפרט.

במקרה דנן, עוצמת הפגיעה בערכים החברתיים המוגנים, היא ומשמעותית. הנאשם הכה את בת זוגו, בשתי הזדמנויות, כאשר במקרה השני היה מדובר בתקיפה מתמשכת, שגרמה למתלוננת חבלה חמורה. הנאשם אמנם לא עשה שימוש בסכין או בחפץ חד, אך באירוע השני הוא השתמש במחשב נייד על מנת להכות את המתלוננת וגרם לשבירת המחשב.

21. על חומרת העבירות ניתן גם ללמוד מכך שהמחוקק העמיד את העונש המרבי בגין עבירת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות אשר כוללת שימוש בנשק קר, על 14 שנות מאסר, ובעבירת תקיפה הגורמת חבלה ממשית בנסיבות מחמירות כלפי בן משפחה - על 6 שנים.

בסופו של האירוע, בחר הנאשם לנוס מהמקום, ולהותיר את המתלוננת מדממת בדירתם המשותפת, מבלי להזעיק

עזרה, תוך התעלמות מההשלכות הקשות שהיו עלולות להיגרם כתוצאה ממעשיו.

22. הנזק שנגרם כתוצאה ממעשיו החמורים של הנאשם הוא חמור - שברים בפניה של המתלוננת וחבלות נוספות, כמפורט לעיל, כולל אשפוז. מתסקיר נפגעת העבירה עולה, כי מעבר לפן הגופני, האירועים השפיעו מאוד גם על נפשה של המתלוננת, וגרמו לה חרדה רבה ולסיוטים. המתלוננת אף נקלעה למצב כלכלי קשה, הן בשל הקושי להתמיד בעבודה לאחר האירוע והן בשל מעמדה בישראל, כתושבת חוץ, מעמד שכעת אינו מאפשר לה להמשיך לעבוד בעבודתה הקודמת בבית המלון. בשל המצב הכלכלי נותרה המתלוננת ללא קורת גג, ונעזרת במגורים אצל מכרים.

פוטנציאל הנזק גבוה יותר, ובנקל עלול היה האירוע השני להסתיים בפציעות חמורות יותר, ואף להותיר במתלוננת נזק בלתי הפיך.

23. מדיניות הענישה בעבירות מסוג זה פונה להחמרה, לשם הגנה על התא המשפחתי ולשם הכוונת נורמות התנהגות בחברה, ומתן ביטוי לגינוי ולסלידה מעבירות בריונות בכלל, ובריונות בתוך המשפחה, בפרט. מגמה זו באה לידי ביטוי בפסיקה עוד בשנת 1993, בע"פ 2157/92 שלמה פדידה נ' מדינת ישראל (מיום 10.01.1993) (פיסקה 6), שם נאמר: "תופעה זו של אלימות בתוך המשפחה היתה לנגע שפשט בחברה, ויש לעוקרו על-ידי עונשים הולמים, למען ישמע וירא המערער ולמען ישמעו ויראו עבריינים בכוח אחרים. בכגון דא יש להחמיר בדינו של הנאשם, הן מתוך הבעת שאט נפש והוקעת מעשיו והן מתוך מגמה של הרתעה. אכן, תגמול כנקמה אינו מידה בין מידות הענישה; אך כאשר מדובר בענישה של מעשה פשע חמור, כגון זה שלפנינו, יש שמצוי גם מצוי בדרכי הענישה ובמטרותיה, בין היתר, שיקול התגמול בתור הבעת סלידה ושאת נפש ממעשה העבירה, אשר מעוות את דמותה התרבותית הבסיסית של חברה אנושית... וחומרת הענישה היא ביטוי להוקעת המעשה ולסלידה הימנו".

ראו גם ע"פ 1275/09 פלוני נ' מדינת ישראל (מיום 11.10.2007) (פיסקה 7), שם נאמר: "מעשי אלימות בתוך המשפחה נתפסים כבעלי חומרה מיוחדת במערכת האיסורים הפליליים העוסקים בעבירות אלימות. הציפייה האנושית הטבעית הינה כי בתוך משפחה ישררו יחסי אהבה, הרמוניה, וכבוד הדדי. הפרתה של ציפייה זו הופכת את השימוש באלימות במשפחה לתופעה העומדת בניגוד עמוק לחוש הצדק האנושי. יתר על כן, במסגרת המשפחה, מופעלת האלימות על פי רוב בידי החזק כלפי החלש. פערי הכוחות הם גדולים כשמדובר באלימות כלפי קטינים או כלפי בת זוג; באלימות במשפחה, נגישותם של קרבת העבירה למערכת המשטרתית או למערכות הסיוע האחרות היא ענין מרכיב וקשה, הטעון רגשות חזקים, פחדים ואימה. הבושה, והרצון לשמור על שלמות המשפחה הופך לא אחת את התלונה על אלימות במשפחה למהלך קשה וטעון. לא אחת, קיימת תלות כלכלית ורגשית של בן הזוג המוכה בבן הזוג המכה, ותלות זו גם היא מקשה על חשיפת הפגיעה. גורמים אלה ואחרים בשילובם, משווים מימד מחמיר לעבירות אלימות במשפחה. נפוצותן של עבירות אלה, והצורך להגן על קרבת האלימות שהם על פי רוב חסרי ישע, תורמים אף הם להחמרה הנדרשת בענישה בעבירות אלה."

24. המקרים המתוארים בגזרי הדין אליהם הפנתה המאשימה [ובהם נגזרו עונשי מאסר של 33 חודשים עד 42 חודשים (כולל תנאי שהופעל) חמורים מהמקרה דנן. הסנגור הפנה למספר רב של גזרי דין בעבירות אלימות, אך רובם לא דנו בעבירות אלימות בתוך המשפחה ובחלקם התקיימו נסיבות מקלות שאינן מתקיימות בענייננו (כגון גיל צעיר, עבר

נקי, הליכי שיקום פעילים ועוד).

25. אציין, כי מחלה של נאשם, כשלעצמה, איננה שיקול שניתן להביא בחשבון במסגרת מתחם העונש ההולם, שהרי מתחם העונש ההולם תלוי בנסיבות ביצוע העבירה, המפורטות בסעיף 40ט' לחוק העונשין ומצב רפואי אינו נכלל ברכיבים השונים של סעיף זה.

עם זאת אומר, כי על אף שאין ספק בליבי, שהנאשם הבין היטב את המעשים אותם הוא ביצע ועל אף שאין לי ספק שהוא יכול היה להימנע מביצוע המעשים ואף להפסיק, בכל עת, את מעשי התקיפה, התרשמתי כי ייתכן שבאירוע השני, הייתה למחלתו של הנאשם ולמצב הרגשי בו הוא היה שריו, עקב מחלתו, השפעה מסוימת על מידת השליטה שלו על מעשיו. באופן חריג וספציפי למקרה זה, אתן לכך משקל לקולה, על פי סעיף 40ט' לחוק העונשין. למען הסר ספק אבהיר, כי אין בכך כדי להצדיק את המעשים וכי אין כוונתי לטענת הנאשם בדבר תקיפתו על ידי המתלוננת - טענה שנדחה על ידי מכל וכל, אלא להשפעה שיכולה להיות למחלה מסוג זה על מצבו הנפשי של אדם ועל מידת השליטה שלו במצבי לחץ.

26. אתחשב גם בכך שאין מדובר באירועים מתוכננים, אלא בהתנהגות אלימה של הנאשם, במהלך ויכוחים בין בני הזוג, שנבעה מתחושות כאלה ואחרות שהתעוררו בו.

27. לאור כל האמור לעיל, אני קובעת כי מתחם העונש ההולם במקרה דנן, נע בין 20 לבין 36 חודשי מאסר בפועל בצירוף עונשים נלווים.

גזירת הדין

28. לעניין גזירת הדין אחזור ואדגיש, תחילה, כי מצבו הרפואי של הנאשם אינו מצדיק ואינו מאפשר חריגה לקולה ממתחם העונש ההולם.

מצב רפואי קשה יכול שיביא לחריגה לקולה ממתחם הענישה, אך זאת רק בנסיבות חריגות ויוצאות דופן במיוחד ובהסתמך על חו"ד מומחה, הקובעת כי מאסר יקצר באופן משמעותי את חייו של נאשם. ראו: [ע"פ 5669/14 אורי לופוליאנסקי נ' מדינת ישראל (29.12.2015)]. לא זה המצב במקרה דנן.

29. העובדה שזו הפעם השנייה שהנאשם מורשע בעבירות אלימות נגד בת זוג, פועלת לחובתו. רואה אני חומרה יתרה בכך, שלמרות שהנאשם כבר עבר הליך טיפולי ועמד בצו מבחן של 18 חודשים, בגין עבירת אלימות בבת זוגו הקודמת, הוא שב ועבר עבירת אלימות נוספת, כלפי בת זוגו הנוכחית, וזאת זמן לא רב לאחר שסיים את צו המבחן. נראה כי הנאשם לא הפיק לקחים מהמקרה הקודם ולמרות הצהרתו בפני בית המשפט, בהליך הקודם, כי לא יחזור על מעשיו, הוא לא השכיל לרכוש כלים, במסגרת ההליך הטיפולי שעבר בשירות המבחן, ושב וביצע עבירת אלימות כלפי בת

זוג.

זאת ועוד - עבירת האלימות הקודמת כלפי בת-זוג, אינה העבירה היחידה שבעברו של הנאשם. בעברו עבירות אלימות נוספות וביניהן עבירות של חבלה כשהעבריין מזוין וחבלה חמורה, בגין נדון, בשנת 2002 ל- 22 חודשי מאסר בפועל (כולל הפעלת מאסר מותנה). גם לאחר שחרורו ממאסר זה, שב הנאשם וביצע עבירות אלימות נוספות.

לחובת הנאשם פועלת גם העובדה שהוא לא לקח אחריות על מעשיו דן, ובהר להאשים את המתלוננת באשר אירע.

30. מנגד - הבאתי בחשבון את הפגיעה שיפגע העונש בנאשם ובמשפחתו, בין היתר נוכח מצבו הרפואי של הנאשם ומצבה של אמו.

לעניין זה התחשבתי בפירוט שהובא בחוות דעתו של ד"ר יוסף שנטל, באשר לחומרת המחלה, בטיפולים שעל הנאשם לעבור ובכל הכרוך והמשתמע מכך. אציין, כי על אף שלא מצאתי כמבוססת את דעתו של ד"ר שנטל, לפיה לא ניתן לתת לנאשם את הטיפולים בעת היותו במאסר, מצאתי להתחשב בקושי המשמעותי הנגרם לנאשם בשל מחלתו, שהרי לא יכולה להיות מחלוקת, שתקופת מאסר לאדם חולה, במחלה בה חולה הנאשם, קשה, באופן משמעותי, מאשר אותה תקופת מאסר לאדם בריא.

כן זקפתי לזכות הנאשם את תרומתו החיובית לעבודה, כפי שבאה לידי ביטוי מעדויות חבריו לעבודה וממסמכים ותעודות שהמציא (ענ/2).

31. בנסיבות מיוחדות אלה, על אף עברו הפלילי המכביד למדי של הנאשם (כמפורט לעיל) ועל אף עונש המאסר על תנאי התלוי ועומד נגדו, אגזור את דינו ברף התחתון של מתחם העונש ההולם שנקבע על ידי ואפעיל את המאסר על תנאי בחופף למאסר שאשית עליו.

בנוסף, אשית על הנאשם עונש מאסר על תנאי על מנת להרתיעו מלעבור עבירות אלימות בעתיד וכן אחייבו לפצות את המתלוננת, נוכח הסבל שסבלה מהנאשם עקב האלימות שנקט כלפיה, בשני האירועים הנ"ל, בהם הורשע בהכרעת הדין.

32. סופו של דבר, אני גוזרת על הנאשם את העונשים כדלקמן:

א. מאסר בפועל למשך 20 חודשים, בניכוי ימי מעצרו (מיום 10/9/2017).

ב. אני מפעילה את המאסר על תנאי בן 6 החודשים, שהושת על הנאשם, ביום 15/3/2015, בת"פ

51342-03-14 בבית משפט השלום בחיפה, בחופף למאסר שהושת עליו בס"ק א' לעיל.

ג. אני משיתה על הנאשם מאסר על תנאי בן 12 חודשים, והתנאי הוא שבמשך 3 שנים מהיום בו ישוחרר ממאסרו הנ"ל, לא יעבור כל עבירת אלימות שהיא פשע, בין נגד בן משפחה ובין נגד מי שאינו בן משפחתו.

ד. אני מחייבת את הנאשם לשלם למתלוננת פיצויים בסך של 15,000 ₪.

הפיצויים ישולמו ב- 15 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, החל מיום 1/10/2018 ובכל 1 לכל חודש שלאחריו.

לא ישולם תשלום אחד במלואו ובמועדו, תעמוד כל יתרת הפיצוי לפירעון מידי.

הודעה לנאשם זכותו לערער לבית המשפט העליון תוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, כ"א אב תשע"ח, 02 אוגוסט 2018, בהעדר הצדדים.